

Hartwig Hausdorf

**NEVYŘEŠENÉ ZÁHADY
POSLEDNÍCH 5000 LET**

**Od antického astronomického komputeru
po závody v kosmu**

EUROMEDIA

Hartwig Hausdorf
UNGELÖSTE RÄTSEL DER LETZTEN 5000 JAHRE
Von antiken Sternencomputern bis zum Wettlauf ins All
www.hartwighausdorf.de

Copyright © 2016 by Hartwig Hausdorf
© 2013 by Argo-Verlag, Marktoberdorf
Alle Rechte vorbehalten
Translation © 2017 by Vladimír Čadský

ISBN 978-80-7549-364-4

Obsah

Předmluva	7
30. století př. n. l. Legendární čínští císařové – přišli z vesmíru?	9
29. století př. n. l. Gilgameš, Noe a potopa	13
28. století př. n. l. Amerika: Kdo ji objevil?	16
27. století př. n. l. Kde leží místo Imhotepova posledního odpočinku?	19
26. století př. n. l. Byli staří Egypťané v Austrálii?	22
25. století př. n. l. Pyramidy, kde je nikdo nečeká	29
24. století př. n. l. Globální katastrofa?	33
23. století př. n. l. Acambaro – hádanky vypálené z hlíny	37
22. století př. n. l. „Bílá dáma“ z Brandbergu	42
21. století př. n. l. Operace na mozku	46
20. století př. n. l. Hybridní bytosti Chetitů	50
19. století př. n. l. Disk z Nebry	55
18. století př. n. l. „Stopy vozů“ z doby bronzové?	58
17. století př. n. l. Emigrovali do Ameriky?	63
16. století př. n. l. Čcheng Tchangovy létající stroje	67
15. století př. n. l. Stonehenge – planetárium v kameni?	70
14. století př. n. l. Achnaton: Skutečný syn „bohů“?	76
13. století př. n. l. V chrámu boha Osirida	78
12. století př. n. l. Tažení pouští	81
11. století př. n. l. Kněz, nebo astronaut?	85
10. století př. n. l. „Národ bez původu“: Etruskové	88
9. století př. n. l. Černý obelisk	90
8. století př. n. l. Tikal, město mayských bohů	93
7. století př. n. l. Spálené ruiny	97

6. století př. n. l.	Vetřelci ve starověkém Japonsku?	101
5. století př. n. l.	Zprávy o vlkodlacích	105
4. století př. n. l.	Kdo pomohl Alexandru Velikému?	108
3. století př. n. l.	Letadla nad starým Egyptem?	111
2. století př. n. l.	Neuvěřitelné lékařské znalosti	113
1. století př. n. l.	Mechanismus z Antikythéry	116
1. století n. l.	Kam se poděla IX. legie?	121
2. století n. l.	Thesposiovy zkušenosti z blízkosti smrti	123
3. století n. l.	Tajuplné podsvětí	127
4. století n. l.	Kohorta ve sklepě	130
5. století n. l.	Deformované lebky	133
6. století n. l.	Setkání s Nessíí	138
7. století n. l.	Proroctví svaté Otýlie	142
8. století n. l.	Kým byly záhadné „kappy“?	145
9. století n. l.	Karel Veliký a UFO	147
10. století n. l.	Konec světa a masová hysterie	150
11. století n. l.	„Létající perly“ nad Čínou	153
12. století n. l.	Děti se zelenou kůží	155
13. století n. l.	Vzducholoď nad Cloerou	158
14. století n. l.	Dokončení „Božské komedie“	162
15. století n. l.	Tajné znalosti o Siriu	165
16. století n. l.	Uneseni UFO?	168
17. století n. l.	„Misijní lety“ do Nového světa	171
18. století n. l.	Nešťastný porod s malformacemi?	174
19. století n. l.	Obrovští mořští hadi – šílenost nebo skutečnost?	179
20. století n. l.	Byl člověk na Měsíci?	184
21. století n. l.	Vzhůru na Mars: Kdo vyhraje závod?	189
Poděkování		193
Seznam literatury		194
Fotodokumentace		198

Předmluva

Vážené čtenářky a čtenáři,

smím vás vzít na cestu časem? Ta vede přes období o něco delší než 5000 let, od 30. století před Kristem až po naši současnost v 21. století. Během těchto padesáti staletí (naše sotva započaté do toho přece ještě počítat nemůžeme) se toho událo neuvěřitelně mnoho. Člověk, stále ještě v době kamenné, objevuje kovy a s mědí a bronzem, se železem a ocelí se před ním otvírají netušené možnosti. Vyspělé kultury rozkvétají a opět upadají do bezvýznamnosti. Odkud přišly a kam odešly? Dnes stojíme bezradně nad jejich pozůstatky a lámeme si hlavu nad tisícerými otázkami, zatímco nálezy z dávno minulých časů otřásají naším tradičním obrazem světa v základech. Zjišťujeme, že naši dávní předkové věděli o našem světě a nebeských tělesech okolo něj daleko víc, než kolik je ochotna jim přiznat klasická archeologie. Ale bude ještě „hůř“.

Komplikované operace na lebce a mozku, prováděné před více než 4000 lety? Nemožné, ale důkazy existují a lékaři je potvrdili. Z hlíny vypálené figurky z téže doby, zobrazující člověka a dinosaury jako důvěrné známé? Zhola nemožné. Ale nejmodernější vyšetřovací metody nad veškerou pochybnost prokázaly, že to nejsou žádné padělky z moderní doby! Celý národ zmizel na staletí v poušti, žil v naprosté izolaci a živil se uměle vyrobenou potravou. A to před 3200 lety. Nemožné? Dvěma britským vědci se díky prastarým popisům dokonce podařilo rekonstruovat používanou aparaturu! Středoamerický indiánský kmen byl obrácen na křesťanskou víru katolickou řádovou sestrou, ačkoli ta prokazatelně nikdy neopustila zdi svého kláštera ve Španělsku. Nemožné? Misionáři, kteří se setkali s indiány hned po konkvistadorech, tam našli kříže a tabernákly z fundu španělského kláštera.

V uplynulých 50 staletích se událo mnohé, díky čemuž náš svět procházel neustálou proměnou. Ale vedle „oficiálních“ událostí, které plní naše dějepisné knihy, poznamenávají a mění tento svět především nevyřešené hádanky a tajemství. Ty nám totiž pokaždé novým způsobem ukazují, že v tomto světě, v tomto vesmíru není nic takové, jak se zdá.

„Pravda je někde tam venku.“ Tento bonmot můžeme chápat v prostorovém smyslu, ale stejně tak může ukazovat na nekonečný čas, který už má člověk a život na této planetě za sebou.

Období 5000 let, o kterém píšu v této knize, je v porovnání se stářím vesmíru jen nepatrným okamžikem. Je však vyplněno zdánlivě nekonečnou hojností fascinujících hádanek, z nichž většina nebude asi nikdy vyřešena. Přeji vám napínavou cestu časem!

30. století př. n. l.

Legendární čínští císařové – přišli z vesmíru?

V mytických časech, dávno před první historicky ověřenou dynastií, vládli v „Říši středu“ takzvaní legendární císařové. Bylo jejich celkem pět a doba jejich vlády sahá od 5. do 3. tisíciletí př. n. l. Prvním z nich byl „Žlutý císař“ Chuang-ti – nelze zaměňovat s pozdějším císařem dynastie Čchin Š-chuang-tim (259–210 př. n. l.), jehož pohřební pyramidu na východ od města Si-anu střeží obrovská hliněná armáda. Po prvním bájném císaři následovali jeho syn Šao-chao a další vládcí Jen-ti, Sia-nung-ti a Cch'-jou-ti. Co o těchto záhadných legendárních císařích vypráví dávná tradice?

*Obr. 1: U „místa narození
Žlutého císaře“ Chuang-tiho.*

Žádný z těchto pánů nepřišel na svět normálním porodem, všichni totiž sestoupili na zem ve „vládyschopném“ stavu. Ve srovnání s normálními vládci byli také neobyčejně dlouho u moci a celkem vládli více než 2000 let. Tvrdí se také, že dovedli létat. A sami nikdy nepřestávali zdůrazňovat svůj mimozemský původ. Jejich předkové měli být „Synové nebes“, kteří přilétli na Zemi v kovových a oheň chrlících dracích.

Pokud jde o prvního legendárního císaře Chuang-tiho, ten prý neodešel ze Země jako obyčejný smrtelník. Když se doba jeho vlády nachýlila, odletěl na ohnivém draku zpátky na nebesa a pak už ho nikdy nikdo neviděl.

„Žlutý císař“ prý vůbec disponoval několika záhadnými technickými vychytávkami. Jeden z těchto objektů byl popisován jako „trojnožka“. Měla být čtyři metry vysoká a uvnitř „naplněná ste-rou energií“; navíc údajně vydávala „podivné zvuky“. Stará vyprávění ji srovnávají s „drakem letícím skrze oblaka“. „Trojnožka“ často komunikovala s hvězdou Suan-jüan (Regulus), odkud měl bájný císař Chuang-ti pocházet. A uměla sbírat data (!) a zaznamenávat život a dobu prvního císaře.

To všechno jsou fantastické vlastnosti, z nichž lze rozhodně usuzovat spíše na technicky vysoce vyspělé létající zařízení než na mytologickou obludu či bájnou bytost. Ale právě tam je zastánci klasické archeologie zatlačují, protože něco takového před 5000 lety nemohlo a hlavně ani nesmělo existovat.

Místo, jež je odpradáвна pokládáno za pohřebiště těchto bájných císařů, jsem několikrát navštívil. Je v provincii Šan-tung, která leží na jihovýchod od hlavního města Pekingu, nedaleko starého Konfuciova města Čchü-fu. Uprostřed idylické krajiny se zahradami s jezerem lemovaným topoly minete nejdříve „rodiště Žlutého císaře“. Myslí se tím nejspíš místo, kde legendární císař Chuang-ti sestoupil na zem, vždyť v běžném slova smyslu se na Zemi nenarodil. Místo je označeno dvěma velikými kamennými želvami nalevo a napravo od jezera, které zase každá nesou vysokou stělu. Kamenné artefakty mají být starší než 3000 let a každý z nich má vážit 50 až 60 tun.

Půjdete-li od „rodiště Žlutého císaře“ pár set metrů dál, dojdete k jediné čínské pyramidě postavené z kamene. Je asi dvanáct metrů

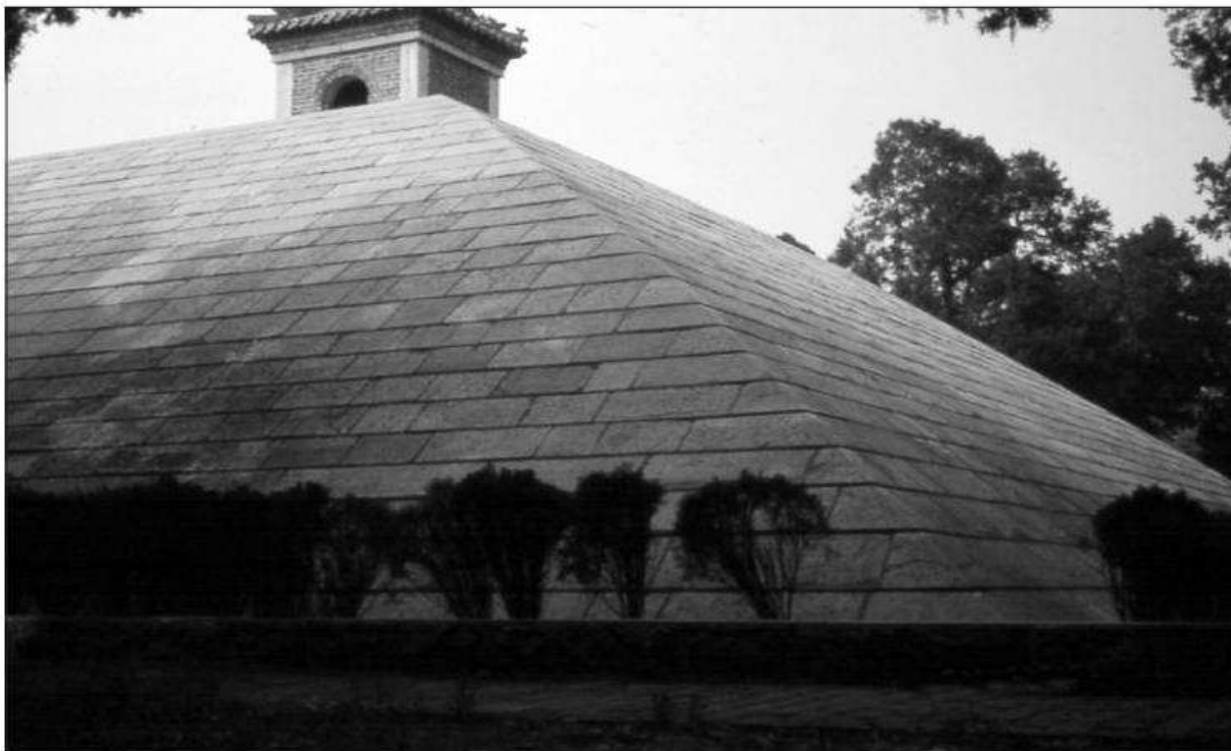
*Obr. 2: Socha bájného císaře
Šao-chaa.
Byl potomkem
mimozemských „bohů“?*

vysoká, obložená žulovými kvádry a je pokládána za pohřební pyramidu druhého bájného císaře, Šao-cha. Ten ve 4. tisíciletí př. n. l. nastoupil po svém otci Chuang-tim. Na rozdíl od něho se však nevrátil zpátky na nebe, ale zemřel na Zemi a byl nejprve pochován v prostém a nezpevněném mohylovém hrobě.

Vzpomněli si na něj zase až v 11. století, kdy byla nad skromnou mohylou postavena kamenná pyramida. Vyšplhat na ni není tak docela bez nebezpečí. Člověk se musí botami zaklesnout do jen několik milimetrů hluboké rýhy mezi bloky – jinak byste byli dole dřív, než se nadějete. Když zdárně vystoupíte na horní plošinu, můžete se podívat na pagodu posazenou na pyramidě, jež ukrývá kamennou figuru vysokou téměř jeden na půl metru. Představovala bájného císaře Šao-cha, ale před pár lety jí neznámí vandaloové urazili hlavu.

Kdo se vandalského činu dopustil, to se už bohužel nedá zjistit. Ale s ohledem na tradovaný mimozemský původ císaře a jeho „nemožně dlouhou“ vládu se vynořuje mnohem napínavější otázka: Odpočívá pod touto kamennou pyramidou přímý potomek inteligence původem nikoli z tohoto světa? Za předpokladu, že

Obr. 3: Je v této pyramidě pohřben druhý legendární císař Číny Šao-chao?

tam opravdu našel místo posledního odpočinku jeden z legendárních císařů, mohou hádanku rozluštit jen cílené vykopávky a genová analýza tělesných pozůstatků.

Moderní Čína je pokládání neobvyklých otázek velice otevřená. Je docela dobře možné, že již v brzké době budou provedeny cílené výzkumy.

29. století př. n. l.

Gilgameš, Noe a potopa

Mezi dvěma výpověďmi o vztahu biblického boha k člověku nemůže být větší rozpor:

„Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.“ (Gen, 1, 31.)

Ale krátce nato nadešla chvíle rozumu, intelektuálního prozření a krutého vystřízlivění nad „mistrovským dílem“:

„Litoval, že na Zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci.“ (Gen, 6, 6.)

Jeho „obraz“ měl očividně více chyb než toulavé psisko blech, „koruna stvoření“ se bohužel nepovedla, jak si přál. Místo lásky a dobroty vládla hrabivost, z řetězu utržená vášeň a podobné nešvary. A tak se „Nejvyšší“ rozhodl, že nezdárné plémě utopí jako kořata. Jen jediný muž jménem Noe se choval slušně a bohabojně. A tak biblický Jahve seslal na lidstvo potopu, aby je zničil, a ušetřil jedině Noema, jeho ženu a tři syny. Ti byli vyvoleni pro velký úkol: založit nové lidstvo.

Starý zákon líčí, jak Noe na Boží příkaz postavil archu, aby bídne a žalostně nezahynul jako zbytek jeho rasy. Ale nezapomeňme: Kromě jeho vlastní rodiny byli na palubě ještě i jiní cestující. Musel tam být dostatek místa pro všechno, co na Zemi leze a létá, protože od každého druhu zvířat měl vzít s sebou samečka a samičku, aby nezahynuli ve vlnách. A potom to už začalo. Nebe otevřelo stavidla a přšelo 40 dní a 40 nocí, jako když obrátí vědro. Když déšť konečně ustal, poslal Noe z archy pohupující se na vlnách holubici. Když se vrátila se zelenou snítkou v zobáku, bylo to jasné: „Země na obzoru!“

Za místo, kde Noemova archa přistála, se běžně pokládá horská krajina okolo Araratu, vyhaslého vulkánu v hraničním území mezi Tureckem a Arménií. A zcela evidentně tam nahoře, zhruba v nadmořské výšce 4200 metrů, leží v ledovcovém jezeře obrovský dře-

věný objekt, většinou zakrytý sněhem a ledem. O existenci tohoto objektu referovali již ranní cestovatelé a průzkumníci; první pozorování ze vzduchu prováděli ruští vojenští letci ve válečném roce 1916. Po druhé světové válce se jedné expedici na Ararat roku 1955 podařilo vyprostit z praskliny v ledovci trám. Jeho stáří bylo přibližně datováno na 5000 let. Zhruba ke stejnému stáří dospělo i datování metodou C14, jemuž bylo podrobena pár opracovaných dřevěných trámů, které roku 1978 vyhrabal ze sněhu francouzský horolezec Fernand Navarra. A jeden pilot tureckého vojenského letectva dokonce na průzkumném letu dokázal určit rozměry tajuplného artefaktu. Jeho délku odhadl na 135 metrů, což relativně přesně odpovídá tradované délce archy. Něco tam nahoře být musí! Možná nám tolik proklínané klimatické změny nepřinesou jen samé nevýhody. Pardon, já však na politickou korektnost moc nedám.

Biblické líčení – jež žádné datum potopy neuvádí – se s největší pravděpodobností zakládá na mnohem starších pramenech. Téměř identické líčení najdeme i v sumerském eposu o Gilgamešovi. Tam se hrdina jmenuje Utnapištim. Před přicházející mohutnou katastrofální potopou ho varovali „bohové“, kteří mu uložili, aby postavil loď. Na loď měl naložit ženy a děti, své příbuzné a řemeslníky od každé profese. Popis bouře, temnoty, stoupající vodní hladiny a křiku těch, které nemohl zachránit, je ještě dramatictější než v bibli. A pak i v Gilgamešově eposu Utnapištimova loď přistála na úpatí nějaké hory. Příběh je jednoznačně starší než biblický, což vážně nepopírá ani nikdo z badatelů.

Pro úplnost zde musíme uvést, že zprávy o potopě jsou rozšířené po celém světě. Peršané i Indové, Aztékové i Toltékové v Mexiku, indiáni Tlingitové na Aljašce a indiáni Hopi v Severní Americe, ti všichni vyprávějí o velké potopě, která všechno pohltila. Ale vraťme se k Sumerům.

Hlavní osoba, zmíněný Gilgameš, vládl před bezmála 5000 lety jako král sumerského městského státu Uruku v jižní Mezopotámii. Jeho osoba je zahalena tajemstvím a byl pokládán za potomka bohů. Vskutku narážíme stále znovu na indicie, jež vybízejí k fantastickým závěrům. V jedné pasáži eposu Enkidu, blízký Gilgamešův přítel, líčí, jak letěl ze Země do nebe „v kovových pařátech

orla“. Orel ho pravidelně, vždy po čtyřech hodinách, žádal, aby se podíval na zem a popsal, co vidí. Ze začátku Enkidu popisoval Zemi jako horu a moře jako malý vodní tok. Ale čím více se vzdaloval, tím více se obraz pozemského domova měnil. Nakonec Enkidu srovnával pevninu s moučnou kaší a moře se žlabem s vodou.

Viděl Enkidu naši planetu z velké výšky? Země opravdu, když se na ni díváme z velké výšky, působí jako puzzle z „moučné kaše a vodního žlabu“. Šlo snad o první očitě svědectví z kosmického letu?

Také Gilgameš sám prý přišel do kontaktu s bytostmi, které lidé pokládali za „bohy“. Sumerové je označovali jako bytosti „DIN-GIR“. Pojem DIN lze přeložit jako „pán“ nebo také „vládce“, zatímco GIR znamená „létající těleso“. Tito „páni létajících těles“ provozovali podle klínopisných tabulek dopravu nahoru i dolů, přičemž vysoko nad zemí plula „zářící konstrukce“, která jim patřila. Létali na ní s pomocí MUL.APIN, což znamená „objekt, jenž přeorává nebe“.

Nápisy na jedné asyrské hliněné tabulce líčily, jak jedna z těchto bytostí DIN.GIR nabídla Gilgamešovi „nebeský povoz“. Byl z kovu a měl kola i křídla, která „se točila a poháněla je zařízení vyrábějící vítr“.

Hanba každému, kdo v tom vidí víc než jen pouhou alegorii nebo popis přírodních sil. Vždyť jak známo to, co být nesmí, být nemůže.

28. století př. n. l.

Amerika: Kdo ji objevil?

Děti se ve školách ještě stále učí, že Ameriku objevil jistý Cristoforo Colombo (1451–1506), povoláním janovský kapitán a nám běžněji známý jako Kryštof Kolumbus. Mořeplavec, který vlastně chtěl objevit západní cestu do Indie, o níž se mluvílo již od antiky, se vydal na moře se třemi karavelami *Santa Maria*, *Pinta* a *Niña* 3. srpna 1492. A o dobré dva měsíce později, 12. října 1492, přistál na karibském ostrově Guanahani. 27. října doplul na Kubu a konečně 6. prosince na Hispaniolu, ostrov, o který se dnes dělí Dominikánská republika a Haiti. Do roku 1504 podnikl ještě tři další expedice, které ho přivedly až k pobřeží Jižní Ameriky. Kolumbus, a nesčetné generace ubohých školáčků mi prominou, rozhodně první nebyl. A západní námořní cestu do Indie, která měla ušetřit zdoluhavé obeplouvání afrického kontinentu, také neobjevil. Jako malá útěcha vešly oblouky ostrovů Velkých a Malých Antil do zeměpisné terminologie jako „Západoindické ostrovy“.

Ve skutečnosti byl Kolumbus poslední. Do „Nového světa“ totiž jiní mořeplavci dopluli už dávno, velice dávno před jeho cestou na podzim 1492. Byli to například Féničané, Vikingové, Irové a Skotové. A zcela určitě nezůstali stranou ani staří Egyptané. Jak působivě dokázaly výpravy papyrového člunu *Ra Thora* Heyerdahla, vítr a mořské proudy dokážou docela dobře zahnat loď od afrických břehů až do Ameriky. S Egyptany, kteří tak rádi cestovali, se ostatně ještě setkáme také v Austrálii, ale o tom podrobněji až v jedné pozdější kapitole.

Byli tedy prvními objeviteli Ameriky Féničané a Egyptané? Rozhodně ne. S velkou pravděpodobností tam totiž ještě mnohem dříve dopluly posádky čínských a japonských lodí. Protože jak známo každá mince má dvě strany, nezůstává ani dosažení ame-

rického dvojkontinentu z pacifické strany jen v říši možného, ale lze je dokonce pokládat za pravděpodobné.

Již v prosinci 1961 vyšel v jednom pekingském deníku článek historika Čchen Chua-sina. Že zejména u nás na Západě narazil na tvrdou kritiku, udiví jen málokoho. Učenec totiž tvrdil, že Číňané objevili Ameriku nejméně 1000 let před Kolumbem. Prohlásil: „Nechci ubírat zásluhy velkému janovskému mořeplavci, neboť v každém případě objevil novou cestu z Evropy do Ameriky. Ale data, o která se opírají moje údaje, jsou nenapadnutelná.“

Historik se především odvolával na prastarou cestopisnou kroniku. V ní se vypráví, jak jeden občan staré Říše středu cestoval „do buddhistické země za mořem“. Čchen Chua-sin si byl jistý, že šlo o Mexiko. Snahy akademických kolegů jeho hypotézu zesměšnit na něj žádný dojem neudělaly. V další argumentaci se historik odvolával na různé vykopávky v Mexiku a v Peru, jejichž nálezy podle něho jasně prozrazovaly čínský původ. Tak například v jednom hrobě v Panamě se mělo najít několik nápisů s jednoznačně asijsky znějícími jmény. A lze také snadno dokázat, že s příznivými mořskými proudy bylo možno Tichý oceán z Číny překonat. Lze tak vysvětlit i objevení „země Fu-Sang“, neprávem dlouho pokládané za legendu – pravděpodobně ležela na kalifornském pobřeží. Posádky čínských džunek se tam měly vylodit v roce 458 n. l. Přesto však můžeme, pokud jde o objevení Ameriky, jít ještě mnohem hlouběji do minulosti.

Existují bezpečné doklady o tom, že prvními objeviteli Ameriky byli japonští a čínští mořeplavci, kteří na západní pobřeží Ameriky dopluli mezi roky 3000 a 2500 př. n. l. Za důkaz o hostech z Japonska se pokládají předměty z porcelánu, které jsou bezmála 5000 let staré a jež byly nalezeny na ekvádorském pobřeží. Jsou na nich stejné rytiny a dekorace jako na porcelánu z období Džómon, jednoho z nejstarších kulturních období Japonska. Jak se asi předměty na místo nálezu dostaly? Možná překvapila japonskou rybářskou loď náhlá bouře, která ji pak zahnila přes Tichý oceán 13 000 kilometrů daleko až na severozápadní pobřeží Jižní Ameriky.

Posádka snad mohla přežít několik měsíců dlouhou odyseu, když jedla syrové ryby a pila dešťovou vodu. Že syrové ryby lze bez problémů jíst, dokládají lahůdky japonské kuchyně, které můžete

ochutnat v každé suši restauraci. Možná mořeplavci během blou-
dění navštívili i ostrovy v širých prostorách Tichého oceánu a do-
plnili si tam zásoby.

Ve stejnou dobu museli do Ameriky připlout i Číňané. Cesta je
pravděpodobně zavedla do Střední a Severní Ameriky, kde mohli
mít jistý kulturní vliv. V čínském díle zeměpisném díle *Šan-chaj-
-ťing*, které je datováno do zhruba 23. století př. n. l., najdeme pa-
sáž, která vypadá jako přesný popis Grand Canyonu na jihozápa-
dě dnešního amerického státu Arizona. To všechno jsou dostatečné
argumenty pro to, abychom konečně opravili dějepisné knihy
a pohádku o objevení Ameriky vypověděli ze školních osnov.

I když jména těch opravdu prvních, kteří dopluli do Ameriky
mezi roky 3000 a 2500 př. n. l., už asi zůstanou navždy neznámá.

Hartwig Hausdorf

NEVYŘEŠENÉ ZÁHADY POSLEDNÍCH 5000 LET
Od antického astronomického komputeru po závody v kosmu

Z německého originálu *Ungelöste Rätsel der letzten 5000 Jahre. Von antiken Sterncomputern bis zum Wettlauf ins All*, vydaného nakladatelstvím Argo-Verlag v Marktoberdorfu v roce 2013,

přeložil Vladimír Čadský

Obálku navrhl Miloslav Disman

Redigoval Jaroslav Richter

Odpovědná redaktorka Ivana Parkmanová

Technická redaktorka Lenka Gregorová

Počet stran 200

Vydala Euromedia Group, a. s., v edici PRAGMA,

Nádražní 30, 150 00 Praha 5

v roce 2017 jako svou 9189. publikaci

Sazba zhotovil SF SOFT, Praha

Vytiskly TBB, a. s., Banská Bystrica

Vydání první

Naše knihy na trh dodává Euromedia Group – knižní distribuce,

Nádražní 30, 150 00 Praha 5

Zelená linka: 800 103 203

Tel.: 296 536 111

Fax: 296 536 246

objednavky-vo@euromedia.cz

Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví www.knizniklub.cz